základě něho žádáno býti jen o zajištění této dávky záznamem práva zástavního.

To strana vymáhající také později postřehla, zažádavši 6. prosince 1924 pod č. d. 28418 o vklad výmazu práva zástavního, na základě naříkaného povolení exekuce dobytého a současně za záznam práva zástavního pro tuto dávku z majetku, což také knihovně již provedeno jest.

Nejvyšší soud potvrdil toto rozhodnutí. Důvody:

Dovolacímu rekursu jest možno přisvědčiti pouze v tom, že soudu povolujícímu exekuci nepřísluší, aby přezkoumával správnost exekučního titulu, v tomto případě výkazu nedoplatků vyhotoveného súčtovacím oddělením berní správy II. P., po věcné stránce. Naproti tomu jest soud, jak stížnost sama uznává, nejen oprávněn, nýbrž i povinen přezkoumávati správnost exekučního titulu po stránce formální a nemůže povoliti exekuci, jestliže z něho nelze bezpečně zjistiti všech podmínek nutných pro povolení exekuce podle § 7 ex. ř., jmenovitě tedy, že vymáhané plnění jest již splatné. Podle předloženého výkazu nedoplatků pozůstává dlužná částka z dávky z majetku za léta 1924—1926, čemuž nutno vzhledem k ustanovení zák. ze dne 8. dubna 1920 č. 309 Sb. z. a n., že dávka z majetku je sice dávkou jednorázovou, ale platí se ve lhůtách až do pěti let, rozuměti tak, že ve vykázané úhrnkové částce nedoplatků 413.970 Kč jsou zahrnuty nezaplacené lhůty za léta 1924, 1925 a 1926. Ačkoli lhůty za léta 1925 a 1926 nemohly býti v den 8. října 1924, kdy byl výkaz vyhotoven, ještě splatné, potvrzuje výkaz nedoplatků vykonatelnost, tedy i splatnost, celé vykázané úhrnkové částky a odporuje tak sám sobě. Pro tento vnitřní odpor je výkaz formálně vadný i jako exekuční titul podle § 1 č. 13 ex, ř., i jako vkladní listina podle §§ 26 a 27 knih. zák., nemohla tudíž býti na jeho základě povolena navrhovaná exekuce nuceným vkladem práva zástavního pro celou úhrnkovou částku ve výkazu uvedenou. Jelikož podle §§ 3 a 55 ex. ř. pak § 95 kn. zák. bylo předběžné vyřízení za účelem opravy vadného výkazu nepřípustné, nezbylo než návrh zamítnouti.

Rozhodnutí nejvyššího souduze dne 15. dubna 1925 čj. R I. 274/25.

Právo učitele náboženství pokárati žáka.

Dne 30. října 1923 stáli před školou v L. tři žáci a mluvili se žákem S., který na náboženství chodí. K hochům šel farář Š.,

ale žáci nepozdravili; farář Š. vzal čepici žákovi Š. s hlavy a řekl mu »Co děláš mezi čurbesáky«; slova »čurbesáci« prý se užívá o osobách, které vystoupily z církve katolické; obžalovaný farář Š. byl okresním soudem odsouzen pro urážku na cti a rozsudek ten byl odvolacím soudem v Hr. Kr. potvrzen; v důvodech odvolací soud dodal, že obžalovaný jako učitel náboženství byl sice oprávněn pokárati žáka S., že však neměl práva ostatní hochy uraziti nadávkou »čurbesáci«. Nejvyšší soud však oba rozsudky zrušil a obžalovaného Š. zprostil. V důvodech sdělil, že v daném případě jde o otázku, zda měl obžalovaný právo kárné vůči osobám druhým, t. j. žákům nechodícím na náboženství katolické; podle § 72 a 74 řádu školního a vyučovacího z 29. září 1905 č. 159 ř. z. přísluší učitelům věnovati pozornost i mimo školu, a kárně zakročiti proti provinivším se žákům, bez ohledu, chodí-li do hodiny náboženství čili nic; podle toho užil obžalovaný kárného práva vůči žákům, ovšem podle školního řádu způsobem nepřípustným; tím však nemůže býti řečeno, že pokárání ono spadá pod trestní zákon, který v § 413 a 420 tr. z. právo to výslovně uznává v omezení tamže uvedeném, z toho plyne, že slovní urážky pronesené v úmyslu výchovném jsou stihatelny jen v případech, kde vědomě meze přípustnosti práva kárného byly překročeny; kdyby se obsah práva kárného jinak vykládal, nemohlo by se ani výstrahy ani důtky užíti jako prostředku výchovného aneb kárného a v důsledku toho mělo by beze všeho platnost ustanovení o trestních činech proti bezpečnosti cti; v tomto případě obžalovanému příslušelo právo kárné vůči všem žákům, ovšem způsob, jakým bylo vykonáno, byl zhola nepřístojný, školnímu řádu naprosto odporující, leč trestnímu stíhání neměl podléhati.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 4. října 1924 č. j. Zm I 632/24. *R. z. s. Amcha.*

DENÍK.

Druhý sjezd československých právníků v Brně.

Po více než dvaceti letech sešli se po druhé čeští právníci, aby pojednali o naléhavých odborných otázkách. První právnický sjezd r. 1904 byl především národní representací na poli právní vědy. Měl manifestovati svéráz českého právnictva. Jasně to vyjádřil protektor prvního sjezdu slovy, že »typický rozdíl českých právníků od ostatních tvoří toliko jejich pevná vůle,